

сентъ — че тази война ще бжде въ интереса на богатитѣ.

— Да се обяви тя, та да се оправи този свѣтъ,
— рече той въ края на краищата.

Сиврията скочи.

— Да се обяви ли? Ами ти готовъ ли си да я посрещнешъ, а? Не си готовъ, знамъ! Лесно е да се каже — да се обяви! Ама съ вашия Съюзъ и съ вашитѣ водачи и министри до никаква управия нѣма да се дойде...

— Остави ги нашитѣ водачи, — махна съ искрено убеждение Петелката. — Предъ насъ се биятъ по гърдитѣ, та чакъ ребрата си ще изпотрошатъ, а горе ядатъ заедно съ думбазята и редятъ какъ по лесно да ни смъкнатъ кожата... Ние знаемъ веќе кжде ни е мѣстото, току...

— Ако не бѣше това „току“, до сега — фю-ю-ю! — буржуазията щѣше да си иде по дяволитѣ! — завъртѣ дланъ Данко.

Петелката дигна вежди и не отговори. Вижъ, отъ всички тѣ сж най-подготвени не само за война, а и дявола да посрещнатъ, а се държатъ отдалече, не се хвърлятъ току тѣй. И каквото мисли единия, мислятъ го и другитѣ. Каквото каже единиятъ, казватъ го всички. Още преди 21 юний Сиврията думаше, че никое буржуазно правителство нѣма да подобри положението на беднитѣ — и тѣй излѣзе. Кой ти вѣрваше тогава, че блокътъ и Земледѣлския съюзъ ще ги докаратъ до това положение... Тичай цѣло лѣто за 20 килограма пашкули и — да ти платятъ 400 лева... Пфю! Да бѣше платилъ съ тѣхъ баремъ инъекциитѣ... А то... сто лева останаха още да дава на фелдшера... Работниците разбиратъ тѣзи мжчнотии, знаятъ откжде идатъ и сж весели, смѣли, увѣрени. Ей ги: зарѣзали си недѣлята — трамбоватъ